

## Milovat bližního svého

Alena nespala. Zase. V noci musela tolikrát vstávat k plačícímu Pét'ovi, že už to pak vzdala a zůstala u jeho postýlky. Oči se jí zavíraly a krk podlamoval jako podřatý strom, ale sotva se přiblížila k tomu, aby uprchla do říše snů, křik dítěte ji vrátil zpátky do reality. Promnula si oči, ve kterých jí únava se zoufalstvím předváděla štiplavý tanec. Když ale z chodby uslyšela kroky, rychle popotáhla a postavila se. Než vešel do místnosti, začala sbírat hračky na podlaze a uklízet je do skříně.

„Nezapomeň, že dneska jdeme na mši,“ prohodil suše a upravoval si při tom kravatu.

Nezaskočilo ji to. Na tuhle konverzaci se už pár nocí připravovala.

„Poslyš, já vím, že jsem tam už dlouho nebyla, ale myslím si, že Pét'a je na to prostě ještě moc malej,“ začala opatrně. „Navíc zase probřečel celou noc, nemůžeme to ještě o týden odložit?“

Napětí ve vzduchu by se dalo krájet. Z dlouhého ticha pochopila, že na výběr nemá. Malátně vstala a pustila se do hledání nějakých šatů, které jí ještě padnou. Martin si potrpěl na tom, aby do kostela chodila upravená. Když si dala tu práci a jemně se k tomu i nalíčila, zahrnoval ji při mši hrdým úsměvem a nabízel jí rámě. To bylo ale ještě před Pét'ou. Dnes byla Alena ráda, že nakonec našla jedny volnější šaty, které jí nebránily dýchat.

„Do háje, už si pohni, já tam nehodlám dojít na poslední chvíli,“ ozvalo se prudce z kuchyně a Pét'a zase začal brečet.

\*

„Milovat bližního svého je základ křesťanství. Neznamená to jen prokazovat lásku a úctu svým rodičům, nýbrž i jeden druhému v manželství. Manželství Bůh určil, aby nám ukazovalo vztah mezi Bohem a člověkem. Muž je hlavou ženy, jako je Kristus hlavou církve. A jako je církev podřízena Kristu, tak ženy mají být ve všem podřízeny svým mužům. Je tedy potřeba, aby...“

Alena už neposlouchala. A styděla se za to. Kázání brala vždycky velmi vážně a poslouchala je ráda. Byla pro ni slovem útěchy a ráda v nich hledala poselství, která si může vzít k srdci. Ale ať se snažila sebevíc, její myšlenky dnes utíkaly jinam. Došlo jí, že zapomněla nakoupit. Budou se muset ještě někde zastavit po cestě z kostela, a to Martin nesnáší. Jakmile nebudou doma v jedenáct, aby mohla začít vařit oběd a servírovat ho přesně ve dvanáct, bude z toho problém. A Pét'a bude brečet. Zase. Měla pocit, že téměř slyší, jak jí v hlavě šrotují železná kolečka, která se marně snaží vyrobit nějaký nápad, jak z toho ven. Ten stroj už ale dlouho nikdo nenamazal a čím víc rachotil a skřípal, tím spíš se unavoval, zpomaloval a rozpadal na jednotlivé díly. V její hlavě se rozhostilo ticho obtěžkané strachem.

„Muž má milovat svou manželku a prezentovat tak, že si Kristus zamiloval církev,“ ozvalo se kostelem a Martin něžně položil svou ruku na Aleniny záda. Té se zjezily chloupky na krku. Je to už pár let, co jeho doteky začaly na kůži pálit jako posolené kusy ledu. Ale pořád si na to nezvykla. Něžně se na něj usmála a pohoupala spícího Pét'u v náručí.

„Touhou církve je žít podle pokynů Krista. Takže touhou ženy má být snaha projevat svým životem úctu svému manželovi, doslova jej oslavit. Touhou ženy má být snaha ve všem se mu podřídit. Touhou ženy má být ve všem se jím nechat vést,“ pokračoval kněz.

Aleně se na chvíli podařilo soustředit na jeho slova. V srdci ji bodnul osten viny. Možná by měla Martinovi vycházet trošku víc vstříc. Alespoň v posteli. Sice mu za celý jejich vztah nikdy neřekla ne, ale zároveň mu poslední dobou onen akt nijak neusnadňovala. Asi by ji nezabílo, kdyby občas předstírala zapálení pro věc.

„Touhou ženy by mělo být rovněž vést své děti na cestě k Bohu, učit je křesťanským zvyklostem, pokřtít je a ukázat jim smysl křesťanského života, důležitost mší, křesťanských svátků a půstu.“

Ted' se Alena cítila ještě hůř. Pét'a zatím nebyl pokřtěný a Martin jí to dost vyčítal.

„Otevíráš mu před jeho duší bránu do pekla, když to pořád odkládáš,“ říkával jí. Jenomže šestinedělí pro ni bylo náročné a ona chtěla počkat, až Pěťa trochu povyroste. Ale když už je teď kněz viděl na mši, mohl by je pokárat, že si ještě nedomluvili datum křtu. Musí to napravit. Rozhodně nechce, aby kvůli ní Pěťa skončil v pekle.

„Aleno, udělej s ním laskavě něco,“ zasyčel jí do ucha Martin. Chvilí na něj nechápavě zírala a pak jí to došlo. V samém rozjímání si nevšimla, že Pěťa začal pofňukávat. Byl vzhůru a vypadalo to, že za chvíli zase spustí řev. Alena si ho přitáhla blíž k tělu a začala s ním jemně pohupovat. Bylo to k ničemu. V okamžiku začal brečet. Část osazenstva kostela se na ně otráveně ohlédla. I kněz jim věnoval krátký, ale významný pohled, než pokračoval v kázání. Alenu polilo horko a zrudly jí tváře.

„Půjdu s ním ven, utiším ho a vrátím se,“ zašeptala, ale než se stihla postavit, pocítila ledové sevření na stehně.

„Nikam. Tohle je první mše našeho syna a je tě nenechám, abys to sabotovala,“ pronesl ostře, ale na obličeji mu dál hrál vřelý úsměv, kterým odzbrojoval místní babičky, když s nimi zapáleně debatoval o Bohu. Dřív takovým úsměvem obdarovával i Alenu. Když se vzali, vídala ho méně. A když počali dítě, zmizel nadobro. Ten úsměv dnes patřil celému světu. Všem kromě těch, kteří s ním bydleli.

„Nemůžu tady zůstat, nedokážu ho utišit a ruší to lidi,“ zašeptala zoufale a očima těkala z jednoho otáčejícího se obličeje na druhý.

„Jestli seš pořádná matka, tak ho utišit dokážeš. Takže zůstaň sedět a laskavě s tím něco udělej.“

Alena si přehodila Pěťu na druhou ruku a znovu jím pohupovala. Když to nezabralo, vytáhla z kabelky malé chrastítko a snažila se jím dítě zaujmout. To ale přes samé slzy nevidělo před sebe. Alena cítila, jak jí hoří tváře. Martin nesundal ruku z jejího stehna a kdykoliv Pěťa zavřískl o něco hlasitěji, pevně jí do něj zaryl své prsty. Kousla se do rtu, vytáhla z kabelky dudlík a snažila se ho dítěti vrazit do pusy. Druhou rukou mu neobratně mávala chrastítkem u ucha. Ale ruce se jí třepaly a když Pěťa zase zavřískl, chrastítko s rachotem dopadlo na zem. Pak se rozhostilo ticho. Krájely ho pouze pravidelné vzlyky dítěte. Téměř všichni se otočili jejím směrem. Kněz zmlknul. Stařeny rozhořčeně pomlaskávaly. Část osazenstva se pak obrátila zpět na kněze, který Alenu propaloval pohledem.

„Něco takového je v kostele nepřípustné. To dítě okamžitě odved'te,“ zaburácel a dál na ni upíral své pichlavé oči. Alena překvapeně vydechla. Do očí jí vyhrkly slzy. Podívala se po pár známých, kteří seděli okolo. Vlastně ani pořádně nevěděla, co v jejich očích hledá, ale ať už to bylo cokoli, nenašla to. Martin prudce pustil její stehno a dlouze vydechl nosem. Pak vstal a usmál se.

„Všem se moc omlouváme, že náš syn narušil mši. Slibuji Vám, otče, že už se to nebude opakovat.“

Na to Alena ucítila, jak kus ledu pomalu přistál na jejích zádech a donutil ji vstát. Téměř nevnímala, když ji Martin vyváděl ven z kostela. V srdci se jí ozýval dusot stáda splašených koní, ve tvářích jí plál oheň a v uších hučelo. Ledový dotek na jejích zádech pálil jako nikdy dřív. Než se za nimi zabouchla těžká dřevěná brána kostela, zaslechla ještě, jak se kněz vrátil ke svému kázání.

„Kéž se nám daří ctít manželské pouto a milovat své bližní tak, jako nás miluje Bůh...“